

KIRJE KUTAISISTA ⁹

Täällä tarvitaan nyt „Iskraa“¹⁰ (vaikka se onkin vailla kipinää, mutta sittenkin tarvitaan: onhan siinä ainakin kronikka, hitto vieköön, täytyy tuntea hyvin vihollinenkin) 63. numerosta alkaen. Kipeästi tarvitaan Bontsh-Brujevitshin¹¹ painotuotteita: „Taistelu edustajakokouksesta“, „Puolueelle“ (onko se 22:n julistus?¹²), Rjadovoin „Väärinkäsityksemme“, „sosialismin olemuksesta“ ja „lakoista“ (jos ovat ilmestyneet), Leninin kirjanen Rosaa ja Kautskya¹³ vastaan, Liigan¹⁴ edustajakokouksen pöytäkirjat, „Askel eteenpäin“¹⁵ (voit jättää tuonnemmaksi, jos nyt et ehdi). Tarvitaan kaikkea uutta tavallisista julistuksista suuriin kirjasiin asti, jotka vaikkapa jonkin verran käsittelevät nykyistä taistelua puolueen sisällä.

Luin Galjorkan kirjasen „Alas bonapartismi“. Melko hyvä. Jos hän iskisi moukarillaan kovemmin ja syvemmälle, olisi parempi. Leikillinen sävy ja armahtamispyynnöt ottavat hänen iskuiltaan pois voiman ja painavuuden sekä pilaavat lukijan vaikutelmaa. Tämä epäkohta pistää silmään sitäkin kovemmin, kun kirjoittaja nähtävästi ymmärtää hyvin meidän kantamme

sekä selvittää ja kehittää oivallisesti eräitä kysymyksiä. Meidän kannallamme olevan henkilön on puhuttava tiukassa ja järkähtämättömässä äänilajissa. Lenin on siinä suhteessa oikea vuorikotka.

Luin myöskin Plehanovin artikkelit, joissa hän käsittelee kirjaa „Mitä on tehtävä?“¹⁶. Se mies on joko kokonaan menettänyt järkensä tai hänessä puhuu viha ja kiukku. Luulen, että kummallakin syyllä on siinä sijansa. Minun mielestäni Plehanov on jäänyt jälkeen uusista kysymyksistä. Hänen silmissään kummittelevat vanhat vastaväittelijät, ja hän hokee vanhaan tapaan: „yhteiskunnallinen oleminen määrää yhteiskunnallisen tajunnan“, „aatteet eivät tipahda taivaasta“. Niinkuin Lenin muka sanoisi, että Marxin sosialismi olisi ollut mahdollinen orjuuden ja maaorjuuden aikana. Lukiolaisetkin nykyään tietävät, että „aatteet eivät tipahda taivaasta“. Mutta asia on niin, että nykyään on kysymys kokonaan muusta. Tuon yleisen kaavion me olemme jo kauan sitten oppineet tietämään, on tullut aika selvittää seikkaperäisemmin tuota yleistä kysymystä. Nykyään meidän mieltämme kiinnostaa se, miten erillisistä aatteista luodaan aatteiden järjestelmä (sosialismin teoria), miten erilliset aatteet ja ajatukset punoutuvat samaksi sopusointuiseksi järjestelmäksi — sosialismin teoriaksi, ja kuka ne kehittää ja punoo yhteen. Joukotko antavat johtajilleen ohjelman ja sen perustelun vaiko johtajat joukoille? Jos itse joukot ja niiden vaistovarainen liike antavat meille sosialismin teorian, niin joukkoja ei tarvitse suojella revisionismin, terrorismin, zubatovilaisuuden ja anarkismin vahingolliselta vaikutukselta: „vaistovarainen liike synnyttää itse itsestään sosialismin“.

Jos taas vaistovarainen liike ei synnytä itsestään sosialismin teoriaa (älä unohda, että Leninillä on kysymys sosialismin teoriasta), niin viimeainittu syntyy vaistovaraisten liikkeen ulkopuolella, aikamme tiedoilla varustettujen ihmisten tekemistä vaistovaraisten liikkeen havainnoista ja tutkimuksista. Sosialismin teoria siis luodaan „kokonaan riippumatta vaistovaraisten liikkeen kasvusta“, vieläpä vastoin tuota liikettä, ja sitten se tuodaan ulkoapäin tähän liikkeeseen ja korjailaan liikettä sen sisällön mukaisesti, s.o. proletariaatin luokkataistelun objektiivisten vaatimusten mukaisesti.

Yhteenvedo (käytännöllinen johtopäätös) tästä on seuraava: kohottakaamme proletariaatti sille tasolle, että se tajuaa todelliset luokkaedut, tajuaa sosialistisen ihanteen, älkäämmekä vaihtako tätä ihannetta pikku-seikkoihin tai mukauttako sitä vaistovaraiseen liikkeeseen. Lenin on pystyttänyt sen teoreettisen perustan, jolle tämä käytännöllinen johtopäätös rakentuu. Tarvitsee vain hyväksyä tuo teoreettinen edellytys, niin minkäänlainen opportunisti ei pääse sinua lähelle. Siinä on leniniläisen aatteen merkitys. Nimitän sitä leniniläiseksi sen vuoksi, ettei kukaan Venäjän kirjallisuudessa ole sanonut sitä niin selvästi kuin Lenin. Plehanov luulee, että hän elää yhä edelleenkin 90-luvulla ja märehcii jo 18 kertaa märehdittyä — kaksi kertaa kaksi on 4. Eikä hän häpeä, että on mennyt Martynovin ajatusten toistamiseen asti...

Tunnet kai 22:n julistuksen... Täällä oli eräs toveri, joka oli tullut teidän kulmiltanne, hän otti mukaansa Kaukaasian komiteain päätöslauselmat, joissa vaadi-

taan puolueen ylimääräisen edustajakokouksen koollekutsumista.

Suotta pidät asiaa toivottomana, ainoastaan Kutaisin komitea horjui, mutta minun onnistui saada heidät vakuuttuneiksi, ja sen jälkeen he ovat alkaneet vanna bolshevismin nimeen. Heidät oli verrattain helppo saada vakuuttuneiksi: Keskuskomitean kaksinaamainen politiikka on käynyt silmännähtäväksi julistuksen ansiosta, ja sen jälkeen, kun siitä saatiin uusia tietoja, sitä ei ole voitu epäillä. Se (Keskuskomitea) taittaa niskansa, siinä tekevät parhaansa täkäläiset ja venäläiset toverit. Kaikki hiovat hampaitaan sitä vastaan.

Kirjoitettu syys-lokakuussa 1904

Julkaistaan ensi kertaa

Käännetty gruusian kielestä